

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Suur ja õnnelik pere

Originaali tiitel:
Susan Mallery
One Big Happy Family
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Susan Mallery, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R11450224
ISBN 978-9916-31-554-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kathyle. Sina ja need, keda sa armastad, oletegi „suur ja õnnelik pere“!

Seega on see Sinule, Edile ja Jamesile. Kayle, Bobile, Pattyle, Steve'ile ja George'ile.

Ja loomulikult mälestades Sinu armastatud isa.

Olgu teie pühad alati õdusad ja armastavad.

Kauneid jõule teile ja teie armsatele.

1.

„Aga te olete naine.“

„Kas sel on mingit tähtsust?“

„Ei tea. Kas te oskate autot pukseerida?“

Julie Parker püüdis kõigest väest mitte silmi pööritada. Tema vanuses polnud see enam eriti võluv. Ent ikkagi.

„Teie autol pole midagi viga,“ lausus Julie. Ta püüdis kannatlikkust säilitada, kuid see ei õnnestunud. „Teil sai 405. kiirteel bensiin otsa. Kui me kahtleme kellegi võimes maailmas toime tulla, siis peaksime vist alustama teist.“

„No kuulge!“ Kahekümneaastane tõstis lõpuks pahura pilgu telefonilt. „Olete teie vast nipsakas.“

„Olen jah ja mul on palju tööd. Kas tahate, et ma aitan teid või ei taha? Kakskümmend dollarit bensiini eest ja seitsekümmend viis dollarit väljasõidu eest.“

„Üheksakümmend viis dollarit paari galloni bensiini eest? See on täielik röövimine.“

„Ühtlasi on see hind, mis teile firmasse helistades öeldi.“

Tiheda liiklusega kiirteel möödusid neist väikesed ja suured autod. Ilm oli külm, vihmane detsembrikuu õhtupoolik ja Juliel oli paari tunni pärast kohtamine väga nägusa austajaga. Tal polnud mingit tahtmist raisata aega vaidlemise peale inimesega, kes oli ta mõlemast täiskasvanud lapsest noorem.

Noor naine raputas pead. „Seda hinda ma küll ei maksa.“

„Sobib.“

Julie keeras kannal ringi ja marssis tagasi oma puksiirauto poole, bensiinikanister käes. Noor naine jooksis talle järele.

„Oodake. Maksan. Üheksakümmend viis dollarit?“

„Jah. Maksud on hinna sees.“ Julie õngitses tunkede taskust makse-terminali. „Teie maksate, mina valan bensiini.“

Naine saatis talle pahura pilgu ning pistis vastumeelselt krediitkaardi terminali. Vähem kui viis minutit hiljem oli Julie saanud oma raha kätte ja õnnetul autojuhil oli nii palju bensiini, et sõitu jätkata.

„Kas see on teie auto?“ küsis Julie, kes mõtles küll, et peaks ära minema, kuid ei suutnud seda teha.

„Mu poisi oma. Ta ütles, et võin sellega sõita.“

Julie osutas armatuurlaualle. „Oma autoga sõites teate arvatavasti alati, kui palju bensiini alles on. See käib alateadlikult. Ent kui kellegi teise autosse istute, vaadake järele. Sellise ilmaga võite puksiirautot väga kaua oodata ja kiirtee serval on ohtlik seista.“

„Oh!“ Noor naine vaatas mööda kihutavaid autosid ja istus rooli. „Tänan. Jätan selle meelde.“

„Kena päeva,“ hüüdis Julie, kui noor naine kruusa lennutades pagalt võttis.

Ta läks tagasi oma auto juurde, leides, et oli oma selle päeva heateoga varakult ühele poole saanud, nii et hea seegi. Pool tundi hiljem keeras ta töökoja parklasse, sõitis sisse suure sildi alt, mille vanaisa oli sinna ligemale viiekümne aasta eest üles pannud ja kus oli kirjas Parkeri Puksiiriabi. Ta parkis väikese puksiiri, mida oli selleks väljasõiduks kasutanud ja jooksis läbi paduvihma kontorisse, kus kolaritest kostis Mariah Carey esitatud „Santa Baby“. Ta riputas võtmed lukustatavasse kappi, pani makse-terminali laadima ja see kandis makse automaatselt üle.

Kontorijuhataja Huxley, kes oli ühtlasi autojuht ja kanaema, vaatas üle lugemisprillide.

„Miks sa sellist asja teed? Miks sa võtad sellised väljakutsed vastu? Lähen lõunale ja kui tagasi tulen, oled sina võtnud ühe auto ja läinud

sellise ilmaga jumal teab kuhu. Mulle ei meeldi muretseda. Ma saan muretsemisest lööbe ja siis pean arstile minema ja see maksab meie kindlustusfirmale raha. Kas sa tahad, et kindlustuse makseid tõstetak? Ei usu. Aga sina teed seda ikkagi. Sa mõtled iga poole aasta tagant, et oled kahekümne viie aasta taguses ajas, ja sõidad endiselt selle neetud puksiirautoga. Sina oled boss. Sina oled pikka aega boss olnud. Oleks väga kena, kui sa peaksid seda meeles.“

„Ma viisin ainult bensiini, ei midagi ohtlikumat. Kõik oli hästi. Pealegi on aeg-ajalt vahva mõne puksiiriga sõita. Ma ei taha rooste minna. Mehed peavad mind respekterima ja selleks pean neile oma oskusi tõestama.“

„Jobule, kes unustas bensiini võtta, oleks võinud seda viia kes iganes. Mis oskusi sa sellega tõestasid?“

Julie naeris. „Mul oli lõbus. Ma võin seda endale lubada. Jäta mind rahule.“

„Ma juba tunnen, kuidas mu nahale ilmub lööve,“ ütles Huxley, kui Julie oma kabineti poole sammus. „Ja Axel tahab sinuga rääkida. Tal on kaasas tänane nimekiri.“

Julie hea tuju haihtus hetkega. Ta sammus Huxley sõnadele tähelepanu pööramata otsusekindlalt oma kabinetti laua taha. Ta ignoreeris akna all seisvat pikka kasvu heas vormis meest, kes hoidis käes kausta. Kui Julie istet võttis, liikus ta pilk nurka püsti toetatud pesapallikurikale.

Kui ta oli vanuses kaheksa kuni kolmteist, oli isa nõudnud, et ta käiks korra nädalas pargis lööke harjutamas. Treeningu tagajärjel oli tal neetult hea löök ja ta ei kartnud ei palli ega midagi muud, mida oleks tulnud lüüa.

Kuigi ta ei peksnud pesapallikurikaga inimesi, oli kurikas mõjunud rohkem kui ühel korral hirmutamisevahendina ja selle enda läheduses hoidmine andis talle turvatunde. Maailm oli palju parem paik, kui tal oli teadmine, et ta tuleb kõigega toime. Ta ei palunud kunagi abi, vaid tegeles probleemidega ise.

Ta hingas sisse, tõstis pea ja vaatas otsa mehele, kes teda jälgis. „Axel.“

Axel astus laua juurde ja pani kausta lauale. „Täna õhtuks on viis.“
„Viis on palju.“

Julie uuris pabereid. Jah, oligi viis autot, mida pank tahtis tagasi. Kõik olid kallid uued mudelid, mille eest Julie firma sai korraliku tasu.

Olles võtnud kulude katteks kakskümmend viis protsenti, milles sisaldus ka transpordikulu, jagasid firma ja auto tagasi nõudnud isik ülejäänud tasu pooleks. Töö oli ohtlik ega pakkunud midagi ja oli palju asju, mida Julie selle äri juures ei mõistnud. Kuid mehed, kes autod tagasi nõudsid, toitusid adrenaliinist ja küllap pidi keegi tõesti võtma tagasi vara, mille eest polnud makstud.

Julie pani kausta kokku ja lükkas Axeli ette. „Püüa mitte kuuli saada.“

Axel naeratas. „Kui mina saaksin kuuli, lahendaks see suure hulga sinu probleeme.“

„Miks sa nii ütled? Sina oled täidad minu firmas lepingut pangaga ja mul pole mingit tahtmist kedagi uut otsida.“

„Sa oled mu peale ikka veel marus. Kas on mingi võimalus, et sa saad sellest üle?“

Marus oli väga leebelt öeldud, mõtles Julie mehe nägusat nägu ja tumedaid silmi vaadates pahuralt. Axel oli sedasorti mees, keda naised tähele panid. Natuke ohtlik, natuke seksikas ega töötanud midagi head.

„Kui kaua sa minu tütreka käisid?“

Axeli naeratus kustus ja ta taganes sammu. „Umbes kaks aastat.“

„Mitu korda ta lasi rumalast peast su tagasi oma ellu, et sa saaksid veel kord ta südame murda?“

Mehe silmadest polnud võimalik midagi välja lugeda. „Kolm.“

„Minu rehkenduse järgi neli, kuigi see pole vist oluline. Mul võtab aga, kuni ma saan üle sellest, mida sa talle tegid. Arvaks, et umbes kolmkümmend aastat.“

Axel langetas pea. „Mul on kahju.“

„Jäta!“ nähvas Julie. „Ära tule minule vabandama. Mina vihkan sind ainult sellepärast, mis sa temale tegid. Ja kui ta on sulle tõesti oluline, siis ära riku ta elu. Jäta ta rahule.“

„Püüan.“

„Püüa rohkem.“

„Süda tahab, mida tahab.“

„Olen täiesti kindel, et sinu süda pole sugugi su see kehaosa, mis on kogu jama põhjuseks.“

Axel vaatas talle otsa. „Tahad, et ma ütlen koha üles?“

Tuli ette päevi, mil Julie tahtis seda tõesti – enamasti siis, kui lohus Danat pärast seda, kui tütar nuttis, et Axel oli ta taas maha jätnud. Sest Axelil oli olnud õigus: Dana süda tahtis, mida tahtis, ja kahjuks tahtis see Axelit. Ent teistel päevadel polnud tal Axeli vastu midagi. Mees oli usaldusväärne, jagas oma tööd ja tal oli harjumus võtta uued töötajad oma tiiva alla ning õpetada neile tööga seotud nippe.

„Sa teed oma tööd hästi,“ ütles Julie aknast välja vahtides vastumeelselt. „Hoi a Dana eemale ja meie vahel pole mingeid probleeme.“

„Sa oled hea ema.“

Need sõnad oleksid võinud Juliele rõõmu teha, kuid tekitasid hoopis süümepiinu. Kuigi reeglina oli ta tõesti hea ema, oli tal viimasel ajal olnud saladusi. Täpsemini üks saladus. Üks suur pikka kasvu austaja moodi saladus.

Mingil hetkel tuleb sellest rääkida, kuid mitte täna. Jõuludeni oli jäänud kolm nädalat. Lastel olid oma plaanid, millesse tema polnud kaasatud, Heathil – ta austajal, kuigi ta vältis selle sõna kasutamist – polnud pühade ajal *oma* lapsi ja kuna neil polnud vaja kuskil mujal olla, oli neil plaan veeta pühad kahekesi Julie juures. Julie ootas seda suure rõõmuga.

Ta peletas mõtteist rõõmsad pildid ja pöördus uuesti Axeli poole.

„Mine too autod,“ ütles ta. „Ilm läheb aina hullemaks. Pea seda mees ja ära katseta mingeid pööraseid nippe. Need suured masinad, millega sa sõidad, on minu omad.“

Axel naeratas. „Saab tehtud!“

Ta võttis paberid ja läks ära. Kui Julie oli kindel, et Axel pole enam kuulderaadiuses, pomises ta endamisi: „Ja ära saa surma.“ Sest kuigi ta oli Axeli peale marus, polnud ta südametü. Pealegi, kui Axel ei

keeranud parasjagu ta tütre elu tuksi, oli ta hea inimene ja meeldis Juliele salamisi. Vähemalt firma asjadega seoses.

Mis aga puutus Danasse ja sellesse, kuidas tütar oli mehest sisse võetud, siis oli tütar täiskasvanud inimene ja pidi mingil hetkel välja mõtlema, kuidas eluga edasi minna. Sest nii elus on. Sa katsetad midagi ja kui sellest asja ei saa, siis lähed eluga edasi. Seda oli isa Juliele kurikalöökiidele lisaks õpetanud ja Julie oli mõlemad õppetunnid väga hästi omandanud.

„Need on küpsise kohta pisut paksud ja nätsked,“ pomises Peggy kahtlevalt.

„See on šokolaadikook,“ ütles Fred. „Mitte küpsis. Šokolaadikook.“

„Minul kama kaks, olgu või popkorn, aga liiga nätske on ikkagi.“ Peggy tõstis pilgu Blairile. „Kas need on pähklid? Sa tead, et ma ei tohi pähkleid süüa.“

„Ei ole pähklid,“ lausus Blair. „Lihtsalt mahekasvatatud lisandid ja palju vähem suhkrut.“

„Sellepärast see nii nätske ongi.“ Peggy vangutas pead. „Kahju küll, et pean nii otsekohene olema, aga minu seisukoht on kindel ei.“

„Minule maitseb.“ Fred võttis pühadeteemaliselt taldrikult järgmise koogitüki. „Kas sa panid sisse kuivatatud ploome? Need on sinu kaubamärk. Sa ikka tead, et see, kui räägitakse, et vanainimesed on samamoodi krimpsus nagu kuivatatud ploomid, on kõigest müüt.“